

# “Identifico modernització de l'estat amb federalisme plurinacional”



“Cal imaginar noves formes d'organitzar la deliberació política i la mobilització ciutadana.”

Raimon Obiols (Barcelona, 1940). Eurodiputat pel PSC, ha estat un dels líders històrics d'aquesta formació. Ara, des de la la Convenció pel Futur, un espai de reflexió política, l'exdirigent socialista vol engreixar el debat polític del seu partit.

**Q**uè aporta la Convenció pel Futur al congrés del PSC?

—De moment, aporta dues coses. Aporta textos i llibres. La Convenció ha publicat *Una idea de Catalunya*, un de segon *Esquerra*, un *instint bàsic*, que és una reflexió col·lectiva de vint-i-quatre persones, i, recentment, *Les paraules del socialisme*, de Toni Comín i jo mateix, que és

un llibre en format de diccionari, amb unes 130 entrades sobre conceptes de la situació actual al món i del socialisme. Això és el primer. Així que apor-tem teca, apor-tem materials per parlar, per discutir i llegir.

En segon lloc, aporta una experiència de diàleg entre la societat i el món de la política. Entre la gent de sectors professionals, treballadors, mestres,

escriptors, i la gent que té una funció més política dins de les institucions. És aquesta la frontera en la qual ens hem situat perquè creiem que no només a Catalunya, també a Europa, hi ha una crisi entre la política i la societat.

—**Tothom en parla d'aquesta mena de divorci entre societat i política. Han arribat a alguna conclusió tangible?**

—És molt difícil de resumir això. És un problema molt complex. Hi ha l'evolució pròpia cap a una societat més individualitzada. Després també hi ha el pes dels mitjans: som en una societat molt mediatitzada.

A tot això, s'hi afegeix una hegemònia del pensament neoliberal, que ha portat no sols a una economia de mercat, sinó a una societat de mercat i una política de mercat.

I hi ha d'altres causes. Però el que cal és imaginar noves formes d'organitzar la deliberació política i la mobilització ciutadana. Aquest és un dels objectius de la convenció.

A més a més, fa la sensació que a Catalunya, i això passa a d'altres països, la política la fan cinquanta persones, mentre que la política ha de ser una cosa de desenes, de centenars de milers de persones.

Naturalment, donem una importància extraordinària a les noves formes de telecomunicacions, que ens duen a la política en xarxa. I creiem que els partits aniran evolucionant per aquí.

—**I creieu que avui per avui el PSC evoluciona cap aquí?**

—Jo crec que en el nostre cas hi ha moltes possibilitats, per diversos motius. Històricament, el PSC ha estat definit com un partit federalista. En realitat, ha tingut potser com a tret característic ser un partit federador. No ha practicat un federalisme només referit a una reforma de l'estat espanyol, que també, sinó que ha actuat com un element federador. Primer, de tots els

socialistes catalans, ara fa trenta anys. Després, va contribuir a federar els ciutadans d'aquest país en un sol poble.

També ha contribuït a desenvolupar l'estat de les autonomies. Per tant, ha fet la seva aportació a la federació de l'estat espanyol. Ara es troba davant del repte de federar, de nou, societat i política.

Entenc, per federar, unir en la llibertat.

Doncs ara tenim el repte d'unir de nou en la llibertat el poble de Catalunya, incorporant-hi vora un milió de noves persones: un repte de màxima importància.

En segon lloc, hem de tornar a federar poble i política, és a dir, introduir novament la política entre les preocupacions dels ciutadans com una cosa propera i no professionalitzada.

**—En canvi, sembla que el procés de federació a Espanya està una mica enrocant, no?**

—No, crec que hi ha una agenda de modernització que apunta inevitablement cap a una federació plurinacional. Identifico modernització de l'estat amb federalisme plurinacional. Hi ha avenços. Ara hi ha aquesta reacció del nacionalisme espanyolista, que compta amb suports a mitjans i naturalment amb el PP, però la tendència serà cap a un federalisme plurinacional.

Hi ha un aspecte a tenir en compte en aquesta situació d'avenços i retrocessos, una cosa que no hem de perdre de vista i en la qual estan immerses Catalunya, el País Valencià i les Illes, si compares la situació amb d'altres àrees mediterrànies. Si compares Barcelona, per exemple, amb ciutats com Nàpols, Roma o Marsella, per no parlar de Tel-Aviv o Alger... En termes relatius, estem en una situació que no és d'especial crisi i decadència. Però, en canvi, hi ha un discurs instal·lat que diu que Espanya és la "modernització", que és extraordinària, que sap on va, etc., i, en canvi, que Catalunya està en declivi i en decadència. És una concepció que no aguanta dos minuts de qualsevol demostració empírica. No cal fer triumfalisme, però aquest miratge que Espanya va molt bé i Catalunya fatal no s'aguanta per enlloc. Per exemple, a Espanya tenen una dreta retrògrada i arcaica, que no

tenim a Catalunya.

Només espigolant a la premsa diària a Barcelona un sol dia trobes expressions que alimenten aquesta visió catastrofista de Catalunya.

L'únic que li queda fer al catalanisme és decidir si abandona el seu objectiu nacional o l'aborda fins a les darreres conseqüències. Veient una mica quines són la causes d'aquestes reflexions, crec que hi ha un plantejament que considero, amb tot els respectes, una mica immadur o adolescent: és invocar al dret a l'autodeterminació o a la independència constantment. Hi ha la tendència a rivalitzar històricament entre els sobiranistes d'una corda i de l'altra, i la conseqüència és anar generant faccionalisme i divisions. Per exemple, una de les explicacions que dóna un dels sectors enfrontats duríssimament a la PDD és que els altres són una eina de la casa gran de Mas. És a dir, en lloc d'anar federant, van dividint. Contra això és contra el que intentem moure'ns.

**—Voleu construir una mena de casa gran, també?**

—No, no, més aviat un instrument de connexió, de cohesió i enllaç. Per evitar la confrontació. En aquest sentit, ens fa la sensació que remem contracorrent. Però quan Catalunya ha avançat més ha estat quan hi ha hagut més coincidències que divisions.

**—Som en un mal moment per culpa de la confrontació política?**

—No, no. En el camp polític, hi ha una majoria plural que s'expressa al Parlament i al Govern de Catalunya, que reflecteix el que sent una majoria ciutadana de Catalunya. Però un país ha de ser una idea de futur i una acció que tracti de desenvolupar-la. I és en aquest terreny que hi ha una discussió molt interessant. I la nostra tesi és la següent: una gran Catalunya és possible, depèn dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. En aquest sentit, ens oposem a les lamentacions que en d'altres camps es produeixen i les confrontem.

**—Això és el dret a decidir o l'autodeterminació?**

—Això és una mica com sempre... El que hem de triar és si hem de treballar excel·lent sobre les bases i recursos dels quals disposem, fixant-nos una

idea de país, o bé si hem de pensar que no es pot fer res si no es crea una situació de canvi radical que no se sap exactament d'on vindrà. Nosaltres creiem en el primer. Creiem que el segon porta a aquesta sensació de malestar i de controvèrsies.

**—Creieu que recuperar el grup propi al Congrés dels Diputats pot ser un bon recurs per als objectius del PSC?**

—El grup parlamentari al Congrés és el grup parlamentari socialista. És una distinció no només nominal. No és el grup del PSOE. És aquell en el qual estan afiliats els militants del PSOE i els del PSC. Això planteja les coses en el terreny que s'han de plantejar, actuant amb la sobirania que requereix quan cal. Jo formo part del grup socialista europeu, on hi ha més de trenta partits diferents.

Després, treballar per desenvolupar les llibertats catalanes passa per tenir aliats a fora, dins d'Espanya i a Europa. Pots tenir una actitud molt independent, però no tenir, en canvi, cap incidència.

En aquest terreny, el congrés del PSC no oferirà gaires titulars... Això no vol dir que el congrés no sigui extremament important, ja que es decidirà la política a desenvolupar els propers anys, després d'unes eleccions de març amb uns resultats molt positius. És un congrés molt cohesionat.

**—Com veu el futur de l'opció estratègica de governs tripartits?**

—El nostre missatge és reforçar tots els components de l'entesa. Els partits han de tenir una visió estratègica ferma. Nosaltres estem persuadits que els grups polítics que donen suport al govern d'esquerra ho tenen tot a guanyar, políticament i electoral. Jo n'estic absolutament convençut. El problema no és la fórmula de govern, sinó la connexió a sectors amplis de la societat. I això depèn de les idees que es proposen i de com es comuniquen. La gent no vol picabaralles entre partits ni govern ni oposició. Com menys picabaralles, més bé anirà al país. Estic segur que aquesta convicció, que pot semblar banal, és la que comparteix la immensa majoria de la gent.

*Enric Rimbau*